

Het INDISCH NIEUWS

GEILLUSTREERD WEEKBLAD UITSLUITEND GEWYD AAN DE OVERZEESCHE GEBIEDSDEELEN

N.V. „HET INDISCHE NIEUWS”

Directeur: G. de Pree

Hoofdredacteur: L. F. T i j m s t r a

Bureau Red. en Admin.: Noordeinde 29, 's-Gravenhage, Tel. 112884, Giro 85369, Abonnementsprijs: p.kw. f 4.—, p. Nr. f 0.25

Wat staat er te gebeuren?

De vorige week werden een aantal genoodigden, onder wie eenige ministers, kamerleden en journalisten in het „Studiotheater” in Den Haag in de gelegenheid gesteld een aantal Japansche fascistische propagandafilms te zien, die in den bezettingstijd in Indië werden opgenomen en voor de bevolking vertoond, ten einde deze te overtuigen van het goed recht der Japansche overwinning.

Deze films zijn van een raffinement, waarbij vergeleken, dat der Duitsche propagandamiddelen maar zeer zwak is geweest.

Het is merkwaardig, dat deze films, door het Ministerie van Overzeesche Gebiedsdeelen ter beschikking gesteld, op dit oogenblik werden vertoond. Zij vormen toch een scherpe aanklacht tegen het beleid, dat door de regeering ten aanzien van Ned.-Indië is gevoerd. Ook de „officieele toelichting” op deze films, welke iedere genoodigde ontving, behelst gegevens en bevat materiaal, — o.a. betreffende den oorlogsmisdadiger Soekarno —, die de vraag doet stellen hoe het mogelijk is, dat een regeering, die van dit alles op de hoogte was, een koers heeft kunnen volgen, als nu is geschied.

Het Japansche gif werd op ruime basis verspreid en het werd, al dan niet onder Japanschen dwang, gretig opgenomen. Crimineele instincten werden gemobiliseerd en gevangenisboeven, plundersaars en moordenaars, werden door de Japanners opgeleid ten dienste van de Japansche zaak. Aan dit geboefte werd dus de bevolking van „Indonesië” overgeleverd. Dit geboefte ontving uit Japansche handen de toezegging van „onafhankelijkheid”; eenvoudige geesten, die zeer beslist niet in staat waren zich de onafhankelijkheidsidee te kunnen realiseeren, werden dezen weg der verdwazing door de Japanners opgejaagd.

De gevolgen hiervan zijn eerst goed duidelijk geworden na de Japansche capitulatie.

Ofschoon de regeering ervan overtuigd moest zijn, dat in dit stadium een onafhankelijke „Indonesische staat” voor de miljoenenbevolking van den archipel de meest fatale gevolgen moest hebben, heeft zij onderhandelingen aangeknoopt

met den grootsten oorlogsmisdadiger, dien de periode der Japansche bezetting heeft opgeleverd en die systematisch de goede en eerlijke, reële nationalist en inheemsche democraten, met wie wél onderhandeld had moeten worden over een nieuwen status van Indië, op straffe des doods het zwijgen heeft opgelegd. Men kan dezen koers, door de thans demissionnaire regeering gevolgd, niet anders dan met verontwaardiging terugwijzen.

Eerst wanneer er orde en rust heerschen in „Indonesië”, zal men kunnen onderhandelen met hen, die er werkelijk recht op hebben, dat er met hen wordt gesproken over de belangen der miljoenen, die van de afschuwelijke terreur, welke thans heerscht, zoo spoedig mogelijk verlost moeten worden.

Wat staat er nu te gebeuren ten aanzien van het „Indisch beleid”? In het orgaan van de Kon. Vereeniging „Oost en West” wordt terecht de opmerking gemaakt, dat Nederland thans staat voor een beslissende keuze. Het kan zich tot het uiterste inspannen om te trachten in de hartelijkste samenwerking met alle „Indonesiërs”, die waarlijk hun land willen dienen, deze volken te helpen, te leiden, bij te staan om weer te komen tot een ordelijk bestaan, waarin herstel van welvaart mogelijk en een harmonische groei naar vrijheid zeker is. Nederland kan echter ook een politiek bestendigen, welke deze volken prijsgeeft aan de terreur eener agressieve minderheid, welke hen onherroepelijk naar den ondergang voert. Of de Nederlanders blijven in Indië, hun roeping trouw, en men aanvaardt hun hulp, hun leiding, waar noodig, hun medewerking, hun vriendschap, maar dan ook in volledige erkenning van hun positie, of Nederland geeft Java en Sumatra prijs en abandonneert daarmee hun volken, een plicht verzakend, wijl die volken dan zonder kans op redding ondergaan.

Inderdaad dit is de keuze waarvoor Nederland op het oogenblik staat en waarmede de kabinetsformateur zeer terdege heeft rekening te houden. Op het oogenblik is nog niet te zeggen, hoe het „Indisch beleid” van de nieuwe Nederlandsche regeering-in-wording precies

zijn zal. Wel nooit in onze parlementaire geschiedenis heeft een kabinetsformateur voor een zoo zware en verantwoordelijke taak gestaan, want het gaat nu om de hoogste levensbelangen van het Koninkrijk. Wordt de oude koers gevolgd, dan zijn de volken van Java en Sumatra niet alleen reddeloos verloren, maar dan wordt ook de positie van ons Koninkrijk een slag toegebracht, waarvan het zich niet meer zal kunnen herstellen.

De chaos in Indië neemt steeds in omvang toe, de gevolgen worden met den dag funester, hier mag niet lang meer worden getalmd. Millioenen menschen in het Aziatisch deel van het Rijk wachten met ongeduld op den nieuwen koers, die hun weer orde en rust en welvaart brengen zal.

De kabinetsvorming mag niet traineeren als gevolg van binnenlandsch politiek geharrewar. „Indië” is ditmaal doorslaggevend. Wij staan voor de beslissende keuze: er-op of er-onder.

Nood-uitgave

Papier nood?

„Het Indisch Nieuws” van heden verschijnt voor de eerste maal in nood-kleedij, — op hoog bevel van het Rijksbureau voor de papiertoevoering. Ofschoon wij het eenige algemeene tijdschrift zijn op het terrein der Indische voorlichting, heeft de Overheid gemeend ons in dit „lompe-pak” te moeten hullen. Wij hebben getracht er het beste van te maken. De trouw van onze lezers in deze moeilijke weken van blijkbaar buitengewone paperschaarschte zal ons het onrecht, dat ons is aangedaan, gemakkelijker te dragen maken.

De nieuwe koers

(Vervolg)

van het bestuursbeleid in Indië

Niet in elk ressort liggen de mogelijkheden tot het bevorderen van welvaart voor de hand. Om die mogelijkheden in hun onderling verband zuiver te zien is een grondige kennis van land en volk noodig, moet men de gesteldheid van de streek en de noden en de wenschen van de bevolking kennen.

Deze kennis waait niet aan. Zij kan slechts verkregen worden door systematische exploratie van het ressort en door een nauw contact te onderhouden met de bevolking.

Op het gebied der welvaartsbevordering zijn tal van overheidsdienaren werkzaam, op het gebied van handel, landbouw, industrie, scheepvaart, prauwvaart, mijnwezen, boschbouw enz. enz. Op den weg van den bestuursambtenaar ligt het om voor de coördinatie van al deze werkzaamheden te zorgen en vooral om daarbij de eigen vertegenwoordigers van de bevolking, ieder op zijn eigen gebied, ten nauwste te betrekken.

Indonesische vertrouwensmannen in welvaartscommissies.

Zeer goed werk kan gedaan worden door economische of welvaartscommissies, waarin vertrouwensmannen der bevolking zitting nemen naast door de overheid aangewezen functionarissen. In de bijeenkomsten van zoodanige commissies wordt het zoo noodige contact tusschen beide categorieën gelegd, worden nuttige gegevens uitgewisseld, kunnen allerlei suggesties gezamenlijk bekeken worden. Zeer nuttige voorlichting kan door de leden van deze commissie, in het bijzonder door de representanten van de bevolking, uitgedragen worden tot in de verste kampong.

Maar er is nog meer noodig dan dergelijke commissies. Als de bestuursambtenaar, in samenwerking met allerlei andere overheidsvertegenwoordigers, succes wil hebben bij de ten uitvoerlegging van de opdracht om de welvaart te bevorderen, dan moet hij daarbij kunnen rekenen op de volle medewerking van de bevolking en haar eigen vertegenwoordigers. Om die volle medewerking te verkrijgen, moeten hij en zijn medewerkers het vertrouwen van de bevolking en haar vertrouwensmannen winnen. De samenkomsten van de evenbedoelde commissies, het met de bevolking te leggen contact bij de herhaalde exploratietournees door het ressort, zullen zeker daartoe dienstig kunnen zijn, maar zijn niet voldoende.

Persoonlijk contact zonder ras-discriminatie.

Daarnaast behoort er een ongedwongen *persoonlijk* contact te bestaan tusschen den bestuursambtenaar enerzijds en zijn Indonesische medewerkers en de vertrouwensmannen der bevolking anderzijds. Een zoodanig contact kan gelegd worden door een ongedwongen omgang, waarbij over ras- en geloofsverschillen moet worden heengestapt. Superioriteits- en minderwaardigheidscomplexen worden daarbij den kop ingedrukt. Tegen het op-

treden van „koloniale complexen” moet nadrukkelijk gestreden worden.

Geen neerbuigende vriendelijkheid dan wel een autoritaire toon of houding. Laat de *persoonlijke* omgang tusschen blank en bruin altijd zijn als een omgang tusschen gelijken van rang, stand en ras. Sociale verhoudingen zullen natuurlijk altijd in acht genomen worden. Het is uiteraard niet de bedoeling, dat een assistent-resident of een inspecteur van Financiën zijn toekang kebon op voet van gelijkheid behandelen moet. Doch wel dient de assistent-resident of de inspecteur van Financiën te waken tegen het optreden van eenig meerderwaardigheidsverschijnsel bij persoonlijke omgang met bestuursleden van een Indonesische handelsvereniging bijvoorbeeld, met Indonesische middelbare ambtenaren, met volkshoofden.

Schakel de oppositie in!

En laat het persoonlijk contact zich toch ook uitstrekken tot de „leden van de oppositie”. Er zitten in het ressort eenige Indonesische journalisten, verbonden aan het plaatselijke Maleische krantje, waarin nogal eens artikeltjes voorkomen, die voor het „gezag” niet zoo erg vriendelijk zijn; op de hoofdplaats zit een hadji, die nogal wat invloed heeft en als „procol-bamboe” wel eens lastig wil zijn; dan is er nog het bestuur van een politieke vereeniging, die altijd in de contramine is. Haal al deze menschen naar U toe, schakel hen waar mogelijk in bij de verzorging der belangen, waartegen zij oppositie voeren. Bij nadere kennismaking — en als desociale verhoudingen zich niet uitdrukkelijk daartegen verzetten, laat dan ook de kennismaking met hen een persoonlijk cachet dragen, op voet van gelijkheid — blijken ook deze lieden veelal „mee te vallen”. Van hun kant wordt het zoeken van persoonlijk contact ook met hen, mits oprecht gemeend, als regel geapprecieerd. Veelal wordt er mee bereikt, dat zij gaan meewerken aan de goede zaak inplaats dat zij achter Uw rug er tegen ageeren, hetgeen al gauw gaat gebeuren, wanneer U hen als lucht beschouwt, hen negeert en, bij niet te vermijden ontmoeting, hen behandelt „du haut de votre grandeur”. Die hadji, bijvoorbeeld, zult U er toe kunnen brengen zijn invloed aan te wenden voor het dienen der zaak, die U ook dient; laat U hem „links” liggen, dan is de kans groot, dat hij zijn invloed op verkeerde wijze aanwendt.....

En laat de bestuursambtenaar er naar streven de naast hem gestelde overheidsdienaren, die met de uitvoering van eenig speciaal onderdeel der Nederlandsche taak belast zijn, er toe te brengen op dezelfde wijze het vertrouwen te winnen van de bevolking en van haar vertrouwensmannen, althans van dat deel er van, waarmede zij te maken hebben.

Dat ook de echtgenoot van den bestuursambtenaar ten deze uitstekende diensten kan bewijzen, zal geen nadere toelichting behoeven.

De bestuursambtenaar zal, met den noodigen eerbied voor de cultuur van de In-

donesiërs, moeten zorgen voor den politieken, economischen, socialen en opvoedkundigen vooruitgang der bevolking van het aan zijn zorgen toevertrouwde ressort, voor haar rechtvaardige behandeling, alsmede voor haar bescherming tegen misbruiken.

De bestuursambtenaar zal zich op de hoogte moeten stellen van de cultuur van de bevolking van zijn ressort, haar taal, haar zeden en gewoonten. Bij zijn contact met de bevolking en haar vertegenwoordigers dient hij terdege rekening te houden met haar cultuur, haar zeden en gebruiken. Dit is bepaald onontbeerlijk om haar vrouwen te winnen.

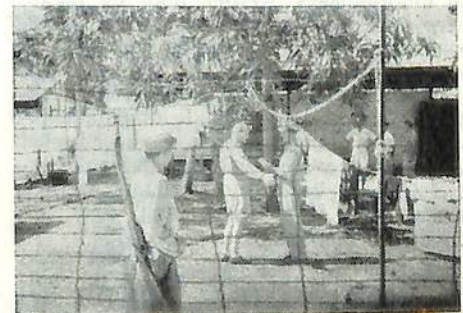
B.B.-ambtenaar als coördinator.

De zorg voor den politieken, economischen, socialen en opvoedkundigen vooruitgang der bevolking zal veelal in het bijzonder opgedragen worden aan op die gebieden gespecialiseerde krachten. Maar de bestuursambtenaar zal toch veelal de coördinator zijn, zal er voor moeten waken, dat op elk dier terreinen de noodige activiteit betracht wordt. De gegevens, waarover hij door zijn exploratiewerk en door zijn innig contact met de vertrouwensmannen der bevolking zelve allengs komt te beschikken, zullen hem tot die coördinatie en tot die bewaking in staat stellen.

Buiten het arbeidsveld van gespecialiseerde krachten zal er veelal nog volop gelegenheid blijven voor den bestuursambtenaar om rechtstreeks werkzaam te zijn aan de hier bedoelde belangen. Zoo zal hij contact moeten houden met vereenigingen of organen van de bevolking zelve, die van hun kant voor den politieken vooruitgang willen zorgen. Hij zal hun van voorlichting kunnen dienen en er voor kunnen zorgen, dat zij niet van het goede spoor afwijken. In het bijzonder geldt dit voor jeugdorganisaties.

Aan het particulier onderwijs zal hij de noodige aandacht moeten besteden.

Bij de zorg voor rechtvaardige behandeling van de bevolking valt, naast de bestrijding van welke uiting ook van rasdiscriminatie, te denken aan het waken tegen het optreden van ongewenschte arbeidstoestanden en aan het bestrijden

Een Duitsch generaal achter prikkeldraad op het eiland Onrust, bewaakt door een Nederlandschen schildwacht.

van ongezond opkoopstelsel van producten enz. Onder haar bescherming tegen misbruiken vallen o.a. de bestrijding van dobbelzucht, opiumgebruik, misbruiken stoelend op adat bij primitieven.

Afschaffing van rasdiscriminatie op papier en..... in de praktijk!

Op de bestrijding van rasdiscriminatie moge wat dieper worden ingegaan. De onderdanen van het Koninkrijk zullen bevoegd zijn tot het uitoefenen van alle burgerschapsrechten in alle deelen van het Koninkrijk. Het zal er hierbij niet toedoen of men Nederlandsch dan wel Indonesisch burger is. De constitutie zal waarborgen bevatten o.m. voor rechtsgelijkheid, ongeacht geloof, ras en kleur. De wetgeving zoowel voor het Koninkrijk in zijn geheel als voor Indië zal volledig gezuiverd moeten worden van rasdiscriminatie. Als dat zoover is, zal de rasdiscriminatie op papier tot het verleden behoren. Maar in de praktijk zullen nog langen tijd daarna allerlei gevallen van rasdiscriminatie opduiken. Hiertegen op te treden is de taak van *elken* Nederlander en van *elken* Indonesiër die doelbewust wil meewerken aan de ontwikkeling der betrekkingen tusschen Nederland en Indonesië op den voet, zooals door de Regeering is aangegeven. Maar ook hier zal het veelal weer in de allereerste plaats de taak van den bestuursambtenaar zijn om te zorgen, dat de op papier afgeschafte rasdiscriminatie ook in de praktijk grondig uitgeroeid wordt. Hij zal niet mogen toelaten dat bij distributie van levensmiddelen of goederen personen daarvan uitgesloten worden of daarbij aan personen moeilijkheden in den weg gelegd worden, althans omdat zij Indonesiërs zijn, noch dat voor toelating tot de MULO aan westersch opgevoede kinderen van Indonesiërs andere eischen worden gesteld dan aan Europeesche kinderen. Hij zal in het geweer moeten komen, indien bij openbare gemakkelikheden of op het terrein van sociëteiten en militaire cantines rasdiscriminatie wordt toegepast. Nog talloze gemakkelikheden van rasdiscriminatie, waartegen in de eerste plaats de bestuursambtenaar optreden moet, zouden opgesomd kunnen worden, doch met de vorenstaande, helaas aan de heden-daagsche praktijk ontleende, voorbeelden moge worden volstaan.

Bevordering van zelfbestuur.

De bestuursambtenaar zal ook zijn steentje moeten bijdragen om zelfbestuur te ontwikkelen, de politieke aspiraties der bevolking behoorlijk in aanmerking te nemen, en haar bij te staan in de geleidelijke ontwikkeling van haar vrije politieke instellingen, overeenkomstig de bijzondere omstandigheden van het gebied en het stadium van ontwikkeling.

De regeering heeft op dit gebied de richting reeds aangegeven. In de allereerste plaats moet hier genoemd worden de Regeeringsverklaring van 10 Februari 1946, waarin de grondslagen van de structuur van het gemeenebest Indonesië neergelegd zijn, zooals de regeering zich die denkt. Een beschouwing van deze grondslagen moge hier achterwege blijven.

In de tweede plaats zijn bij Gouvernementsbesluit van 14 Februari 1946 No. 1 voorschriften gegeven, welke verstevigen en verderen uitbouw van zelfbestuursgezag en zelfsbestuursbevoegdheden mo-

gelijk maken. Deze regeling is opgenomen in Staatsblad 1946 No. 18. Geheel in den geest van deze voorschriften is het gouvernementsbesluit van 6 Febr. 1946, No. 9, waarbij aan de zelfbesturen in de gewesten Borneo en de Groote Oost de zgn. vierkante palen worden teruggegeven.

De locale raden.

Met betrekking tot de vraag of men de gemeenteraden en andere raden zou doen herleven, is het volgende standpunt ingenomen. Om aan te toonen, dat het ernst is met de gedane toezegging omtrent uitgebreide zeggenschap van haar belangen, is het uiterst gewenscht dergelijke raden spoedig te doen herleven. Wil de politieke bevrediging, daarmede beoogd, ook werkelijk bereikt worden, dan moet de wederinstelling van raden vooral niet geschieden op vooroorlogsch voet. Aan de bevolking zelve dient overgelaten te worden om uit te maken op welke wijze zij haar regionale belangen behartigd wenscht te zien.

Aanbevolen is om door vertrouwensmannen van de bevolking voorloopige raden te doen vormen met als primaire taak zich uit te spreken over de instituten, welke zij noodig achten om de belangen van eigen gebied zoo goed mogelijk te dienen, over de instelling en de samenstelling van die instituten en over hun rechtsgebied. Gezorgd dient er voor te worden, dat de onderscheidene plaatselijke partijen, groepen en belangen daarin redelijke vertegenwoordiging vinden. Ten slotte wordt in het belang van politieke bevrediging aanbevolen om deze voorloopige raden al dadelijk in den ruimsten zin bij de bestuursvoering te betrekken.

In dit verband is van belang de ordonantie opgenomen in Staatsblad 1946 No. 17, waarbij in afwachting van nadere regelingen in het kader van de nieuwe staatkundige verhoudingen, voorloopige voorzieningen getroffen zijn met betrekking tot de bestuursvoering in de gewesten Borneo en de Groote Oost.

Mededeeling!

Zooals onze lezers reeds in het vorige nummer hebben kunnen lezen, heeft het rijksbureau voor de papiertoewijzing het noodig geoordeeld de papiertoewijzing der tijdschriften tot op de helft te verminderen, zoodat wij nolens volens voorlopig met slechts 8 pagina's mogen verschijnen.

Teneinde onze abonné's niet de dupe van dezen o.i. onbillijken maatregel te doen worden, zullen wij dezen — zoolang de gewraakte toestand bestendig blijft —, het tweemaal per week verschijnende „Laatste Nieuws uit Indië” doen toekomen.

Dengenen, die reeds op laatstgenoemde uitgave geabonneerd zijn, zullen wij de teveel betaalde abonnementsgelden restitueeren dan wel verrekenen met het nieuwe abonnementsgeld voor „Het Indisch Nieuws”.

We zijn ervan overtuigd, dat we binnenkort wederom in onzen ouden vorm zullen kunnen verschijnen en vertrouwen, dat onze lezers ons hun steun gedurende deze — laten we hopen korte — tusschenperiode niet zullen onthouden.

De administratie.

De onbeschaamdheid van den oorlogsmisdadiger Soekarno gaat wel ver.... Bovenstaande reproductie is een briefkaart van de „republiek”. Briefkaarten zijn er wel, maar gezag en orde ontbreken.

Bij artikel 1 van deze regeling is de mogelijkheid in het leven geroepen om in rechtstreeks bestuurd gebied aan te wijzen overheidsorganen met hetzelfde gezag en met dezelfde bevoegdheden te bekleeden als elders de zelfbesturen bezitten, eventueel versterkt en uitgebouwd op den voet van de hierover vermelde daarvoor geldende regeling.

Artikel 2 van deze ordonnantie maakt het mogelijk om voor deelen van het rechtstreeks bestuurd gebied aan functionarissen of aan colleges van functionarissen de bestuurs- en regelingsbevoegdheden toe te kennen van besturen van groeps-gemeenschappen, dan wel stadsgemeenten of gebiedsdeelen met eigen geldmiddelen.

Ten slotte zullen krachtens artikel 3 bevoegdheden, taken en bemoeiingen, welke krachtens de bestaande wetgeving moeten worden uitgeoefend door bestuursambtenaren, overgedragen kunnen worden op andere functionarissen of andere organen van het Land dan wel van zelfbesturende landschappen of autonome gemeenschappen.

Met de hiervoren aangegeven bepalingen en aanwijzingen heeft de regering eenige wegen aangewezen naar ontwikkeling en zelfbestuur. De praktische tenuitvoerlegging van die bepalingen en de daadwerkelijke opvolging van die aanwijzingen komt voor een goed deel weer op den bestuursambtenaar neer. Hij in de eerste plaats zal de politieke aspiraties van de bevolking moeten observeren en bij zijn bestuursbeleid daarmee rekening moeten houden. Hij zal moeten zorgen, dat de eigen organen der bevolking zóoveel mogelijk daadwerkelijk ingeschakeld worden in de behartiging van haar regionale belangen. Waar dergelijke organen nog niet bestaan, zal de bestuursambtenaar in nauw contact met de vertrouwensmannen der bevolking op de oprichting daarvan moeten aansturen.

Waar zij nog onvoldoende tot ontwikkeling zijn gekomen om met succes in de bestuursvoering ingeschakeld te kunnen worden, zal hij hun spoedige ontwikkeling moeten bevorderen.

Het bevorderen van internationale vrede en veiligheid kan hier buiten behandeling blijven. Mocht het plaatselijke bestuur ooit bemoeienis hiermede krijgen dan zou dit toch zijn aan de hand van concrete instructies.

Activiteit op wetenschappelijk gebied.

Een meer daadwerkelijk aandeel moet van den bestuursambtenaar gevraagd worden voor wat betreft de op Nederland rustende verplichting om opbouwende maatregelen tot ontwikkeling te bevorderen en wetenschappelijk onderzoek aan te moedigen.

Hij kan het initiatief nemen of doen nemen om, voorzoover nog niet aanwezig, te komen tot oprichting van cursussen voor analphabeten, cursussen op allerlei wetenschappelijk gebied, leesgezelschappen c.q. leestrommels, debatclubs, sociëteiten. In samenwerking met daarvoor in aanmerking komende Indonesische connecties zal het veelal niet moeilijk blijken om wetenschappelijk onderzoek door Indonesiërs aan te moedigen.

Het laatste punt van artikel 73 van het Handvest der Vereenigde Volken handelt over periodieke berichtgeving en de levering van statistische en techni-

sche gegevens aan den Secretaris-Generaal van de Organisatie der Vereenigde Volken en kan hier verder buiten beschouwing blijven.

De structuur van het gemeenebest Indonesië, zooals die in groote lijnen aangegeven is in de Regeeringsverklaring van 10 Februari 1946, is in de eerste plaats bedoeld voor het overgangstijdperk dat noodig is voor het herstel, de constructie en de bevestiging van het stevige fundament, dat noodig is voor zelfbeschikking en onafhankelijkheid. Na ommekomst van deze periode zullen Nederland en Indonesië moeten beslissen over een eventuele voortzetting van het deelgenootschap van Indonesië en het Koninkrijk der Nederlanden. Gedurende dat tijdperk zullen de voordeelen en de moeilijkheden van een deelgenootschap worden beproefd.

Daarom, collegas, oud en jong, wien het gegeven zal zijn om bij het nemen van deze proef een daadwerkelijke rol te

Bali, het tegenwoordige Alkmaar?

Dat men in Bali op den goeden weg blijft, blijkt wederom uit het feit, dat een organisatie is opgericht tegen de revolutie!

Men is aldaar het extremistische gedoe meer dan moe, schrijft de „Nw. Crt.” in Soerabaia d.d. 27 Mei j.l. Telkenmale lezen wij in de officieele berichten omtrent het zich melden van kamponghoofden met hun volgelingen. Nu weer dat in de omgeving van Singaradja een 6-tal kampongs zich onder het Nederlandsche Gezag heeft geschaard. De hierboven genoemde organisatie is eveneens te Singaradja gevestigd. Het doel van deze weldenkende Baliërs is: het eiland te zuiveren van extremisten; handhaven van orde en rust is het streven. Deze organisatie heeft overal haar onderafdeelingen en heeft zelfs haar eigen politiemacht!

Eerder reeds maakten wij gewag van

spelen, vooral omdat het een proef is, zet Uw schouders er onder. Wees te allen tijde indachtig aan de normen van artikel 75 van het Handvest der Vereenigde Volken, opdat na ommekomst van deze periode van voorbereiding, mede door Uw plichtsbetrachting de proef geslaagd moge blijken en ook Indonesië dan de overtuiging moge hebben, die de Nederlandsche Regeering thans reeds heeft, namelijk dat ook daarna het heil van het land en van de onderscheidene volken van Indonesië zijn besten waarborg zal kunnen blijven vinden in de vrijwillige bestendiging, naar de woorden van Hare Majesteit, van „een rijksverband” waarin Nederland, Indonesië, Suriname en Curaçao tezamen deel zullen hebben, terwijl zij ieder op zich zelf de eigen inwendige aangelegenheden in zelfstandigheid en steunend op eigen kracht, doch met den wil elkander bij te staan, zullen behartigen”.

Bestuursambtenaar”.

„Indonesiërs” richten organisatie op tegen extremistische terreur.

het feit, dat een paar kampongs met hun eigen machtsmiddelen den strijd hebben aangeboden met een bende, die een poging deed een gevangen leider te ontzetten. Met succes werd deze poging verijdeld en in triomf de extremistische leider aan het Nederlandsche gezag overgeleverd.

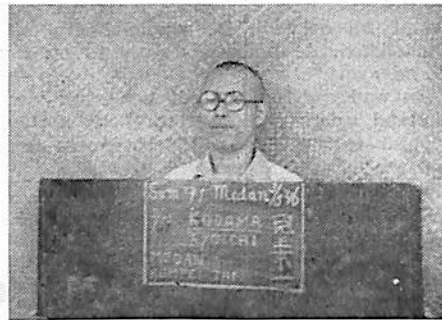
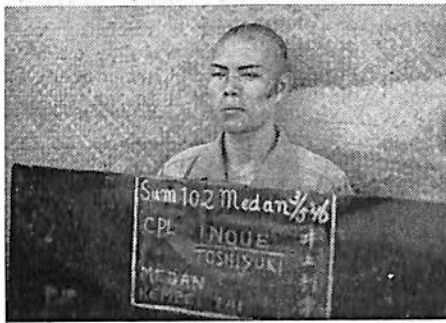
Nog meer staaltjes van juist inzicht als te Singaradja en elders op Bali en Boeng Tomo zal merken, dat zijn beroep op de Broeders van de Grootte Oost, om hem te steunen in zijn politiek, waarin moord en roof worden gepredikt als het eenige middel om te komen tot onafhankelijkheid, nutteloos is.

En wat te zeggen van de bevolkingsgroepen van de Grootte Oost, die protest aantekenen tegen de betiteling: **Indonesiër?**

Bijzetting van het stoffelijk overschot van kolonel SENG. De leider der Chineesche guerilla-troepen, tijdens de Japansche bezetting, van Malaka, kolonel Seng, werd, na door de Japanners te zijn gevangen genomen, op beestachtige wijze doodgemarteld. Het stoffelijk overschot van kolonel Seng werd te Singapore met militaire eer in een praalgraf bijgezet.

Oorlogsmisdadigers van Sumatra

Dit zijn enkele portretten van de driehonderd Japansche oorlogsmisdadigers die thans door de geallieerden in het quarantaine-station Gloeoger bij Medan zijn opgesloten, in afwachting hunner berechting.

Zij maakten nagenoeg allen deel uit van de beruchte organisatie der Kempei-tai,

een soort Gestapo die gedurende de bezetting vele Nederlanders, Indonesiers en Chineezers op Sumatra op een verschrikkelijke wijze heeft gemarteld en vermoord.

Verschillende hunner bevinden zich helaas in de binnenlanden van Sumatra nog in vrijheid, doordat de Britsche be-

zetting niet verder reikt dan de steden-centra. Deze desperados werken nu samen met extremisten en communisten en maken het eens zoo welvarende eiland tot een waren hekstenketel. De hierbij gepubliceerde foto's zijn opnamen van onzen medewerker *res. 1e Lt. Wm. S. B. Klooster* te Medan, die het oorlogsmisdadigerskamp begin Mei bezocht.

Een eerlijke

Soldatentaak

Telkens worden wij hier in Indië, bij het lezen van berichten uit het Moederland, getroffen door berichten over den kennelijken tegezin welke bij velen bestaat om aan een expeditieele macht naar deze landen deel te nemen. Voor een goed deel kunnen wij de bestaande bezwaren wel begrijpen. Voor een ander deel berusten ze klaarblijkelijk op een in Holland veel voorkomend misverstand. Bij sommigen schijnt de opvatting te heerschen, dat men hier in Indië als soldaat zal worden gebruikt om bepaalde als redelijk en billijk aangevoelde vrijheidswensen der bevolking te onderdrukken. Men gelooft niet, dat hier een „eerlijke soldatentaak” ligt. Men heeft er geen lust in op menschen te jagen, die zich uit het koloniale systeem willen losworstelen, die bezeten zijn door een ideaal. Het doet er niet toe, of dat ideaal ook het onze is, of met onze belangen strookt. Maar het is een respectabel ideaal. Hebben wij zelf, in Holland, niet met elk middel getracht ons van den greep van den „overheerscher” te bevrijden? Deze gedachtengang maakt het voor velen weinig aantrekkelijk om in militair verband naar Indië te gaan. Ik moet zeggen dat zulk een gedachtengang den drager ervan alleen maar eert. Maar ik moet daarbij dan onmiddellijk opmerken dat die gedachtengang fout is, omdat zij op verkeerde veronderstellingen berust. Er ligt in dit land, in Indië, namelijk wel degelijk een „eerlijke soldatentaak”, die iedere goede Nederlander, hoe hij ook over de politieke besognes denkt, naar eer en geweten op zich kan nemen. Het moet immers nu zoo langzamerhand zelfs wel tot het Moederland doorgedrongen zijn, dat de Indonesische bevolking (om van de Chineezers en de Hollanders nog maar te zwijgen) hier ontzaggelijk te lijden heeft van de guerilla der onverantwoordelijke bendehoofden, heiho's, extremisten, terroristen - hoe men ze maar noemen wil. In elk geval: lieden, die zich van de politiek niets aantrekken, die ook door geen enkel ideaal bezeten

zijn, maar die eenvoudig van de omstandigheden misbruik maken om te rooven en te plunderen. Zij worden meestal geholpen door de Japansche deserteurs. Wat voor u een Duitscher is, is voor ons een Japanner. Welnu, deze rooversbenden, dit gangsterwezen, breidt zich van dag tot dag uit om de eenvoudige reden dat er onvoldoende soldaten zijn waarvan gezag en rechtsmacht uitgaat. Dit land heeft soldaten noodig, - niet om eenig politiek doel te verwezelijken, maar in de de allereerste plaats om een sfeer van orde en rust te scheppen, waarbinnen zich de redelijke en billijke idealen van het verstandige deel der bevolking kunnen ontwikkelen. Rust en orde ook, waardoor het voor de miljoenen eenvoudige kamponglieden in Indië weer mogelijk zal zijn van een klein beetje doodgewoon geluk te genieten. Rust en orde voorts: om te voorkomen dat straks honderden zullen verhongeren en omkomen van ellende. Dat is het wat onze soldaten hier moeten brengen. Hun vijanden zijn niet de menschen van dit land, noch hun idealen. De vijanden van onze soldaten zijn: honger, ellende, terreur, ziekte, moord, brand en roof.

Aan deze verschikkelijke vijanden dreigt een volk ten onder te gaan, waarvoor wij ons eeuwenlang verantwoordelijk hebben geacht. Nooit rustte op een Nederlandschen soldaat een hooger plicht, nooit of zelden kreeg hij een schooner taak dan thans hier Indië, nooit of zelden werd hem eervoller opdracht verstrekt.

Ik weet wel dat het geen gemakkelijke taak is. Maar dat mag niemand afschrikken. Hier rust een eereplicht op het Nederlandsche volk. Ja, in het bijzonder op het Nederlandsche volk, want Indië is en blijft toch altijd een stuk van Holland. Ik schrijf dit niet neer in den politiek zin van het woord, ik wil er niet over in politieke discussies treden. Het reële feit ligt er: dat Indië een stuk van Holland blijft, hoe ook de toekomstige

ge staatkundige ontwikkelingen mogen zijn. Wij hebben hier niet 300 jaar intensief gewerkt, opgebouwd, georganiseerd, zonder onze sporen na te laten. Alles is hier van een onuitwischaar Hollandsch stempel voorzien, dat heeft de Jap er zelfs niet kunnen afwissen. En zult gij dit stuk van Holland nu in den steek laten? Zeker - er zijn al Nederlandsche troepen geland op Java, en zij verrichten hun hooge taak op uitmuntende wijze. Maar het is lang niet genoeg. En boyendien is Indië nog een stukje grooter dan Java. Denk eens aan Sumatra. Wat zijn hier voor Nederlandsche troepen? Niets dan een klein aantal Hollandsche mannen, die al drie-en-een-half jaar Japansche krijgsgevangenschap achter den rug hebben..... en men weet nu toch wel wat dit zeggen wil. Het zijn mannen, die vermoeid zijn, en vaak ondermijnd door malaria of tropische ziekten. Het zijn oudere mannen veelal landstormers. Wel, zij hebben zonder morren hun geweer weer opgenomen en zijn opnieuw gaan oefenen. Want zij zien immers om zich heen, wat hun hooge plicht is, beter dan gij in Holland dit kunt zien. En zij houden van dit land, zooals iedere Hollander dit land en dit volk liefheeft. Nu misschien meer dan ooit. Zij kunnen het niet zien lijden. Het is maar een handvol soldaten. En Sumatra is 14½ maal zoo groot als Nederland!

Zoo is men hier, met primitieve middelen, bezig een nieuw leger op te bouwen... uit practisch niets. Dat er werkelijk wat ontstaat en dat dit geschiedt volgens moderne en frissche opvattingen, dat danken wij allereerst aan den nieuwen legercommandant, lt. gen. Spoor en de door hem gekozen medewerkers. Maar om een leger op te bouwen moeten er soldaten zijn. Soldaten bezield met het echte koppige Hollandsche gevoel voor recht en fatsoen. En waarlijk niet om „koloniaal onderdrukkertje” te gaan spelen. Die tijd is lang voorbij.

Dit meende ik te moeten schrijven om een misverstand uit de wereld te helpen, dat in sommige Moederlandsche kringen blijkt te bestaan, en als gevolg waarvan bij sommigen een weerzin groeit tegen

de verrichtingen van een militaire taak in Indië. En als het geen weezin is, dan is het toch minstens een groot gebrek aan bezieling en enthousiasme.

Het is voor een modern en nuchter mensch onzin om enthousiast den oorlog in te gaan; de oorlog is niet zoo aardig en zoo romantisch als in de boeken. Maar in dit geval is een zeker enthousiasme zonder twijfel op zijn plaats. Want de soldaten in Indië voeren een strijd

niet in de eerste plaats tegen een politieke vijand, maar tegen een vijand, die elk menschelijk bestaan in dit land onmogelijk dreigt te maken — van welke politieke overtuiging, van welk ras of geloof hij ook zij. De vijand heet: het banditisme, de honger, de ziekte en de ellende.

En onder dit alles lijdt een stuk van Holland, dat eenige tientallen malen grooter is dan Holland zelf. Noem het

desnoods alleen maar een geestelijk stuk van Holland, wanneer ge de politiek er heelemaal buiten wilt laten.

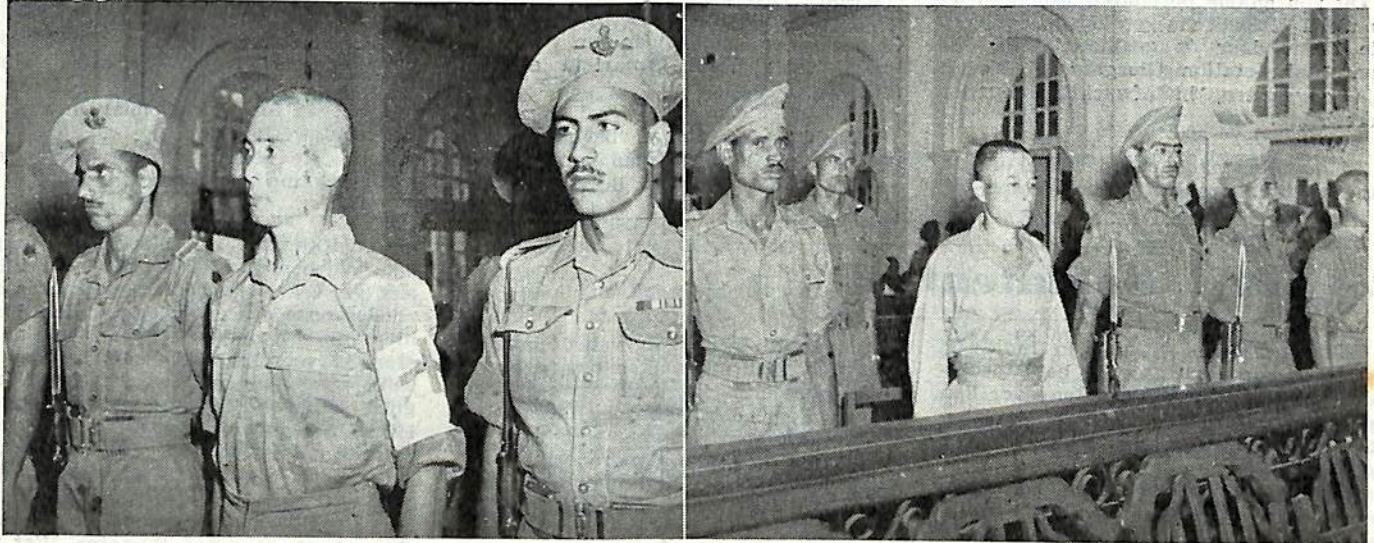
Holland zelf heeft het moeilijk, wij weten het wel, maar de ellende onder de miljoenen in dit land is oneindig veel grooter. Het zijn maar weinige en vermoeide handen, die op het oogenblik trachten er het beste van te maken. En gij? Wat doet gij?

Medan. Lt. Wm. S. B. KLOOSTER.

Berechting
van

Japansche oorlogsmisdadigers te Koeala Loempoer

Bij de openingszitting van het gerechtshof voor oorlogsmisdadigers te Koeala Loempoer luisterde een overvolle zaal gespannen naar de verklaringen van een getuige, die beschreef hoe één der beklagden, korporaal Hamada van het Japansche Keizerlijke Leger, deel had genomen aan een massalen bayonet-aan-

val op zeven weerloze Chineesche burgers. Bedoelde aanval werd gepleegd in het kleine dorp Koeala Koekoe in April 1944. Hamada verklaarde „niet schuldig” te zijn. De tweede verdachte, die voor den rechter moest verschijnen, Sgt. Yamamoto, moest als getuige optreden in de zaak tegen korp. Hamada.

Op de eerste foto ziet men korporaal Hamada in de beklagdenbank, terwijl hij onbewogen luistert naar de beschuldiging.

De tweede toont den sergeant terwijl hij als getuige, staande tusschen zijn Britsch-Indische bewakers, wordt gehoord.

Echo's uit de Perswereld

Wij signaleeren uit de Nederlandsche dag- en weekbladen van de afgelopen week het volgende:

Oud-minister E. P. Kerstens, die onlangs aftrad als directeur van het departement van Onderwijs en Eeredienst heeft in het Katholieke dagblad „De Tijd” in de editie van 1 Juni j.l. onder den titel „Duidelijke doelstelling voor Indië” eenige aantekeningen ter overdenking aangeboden:

Het blad begint met er op te wijzen, dat in het verleden nooit een duidelijke doelstelling t.a.v. de Indische politiek aanwezig is geweest. De vraag „Wat wil Nederland met Indië?” bleef in feite altijd onbeantwoord. Hierdoor ontbrak een maatstaf voor de beoordeling van het concreet regeeringsbeleid. De regering kon zich in principieele punten van debat nimmer positief uitlaten, want dit zou „Holland” binden en geen ministerie had meer een principieele imperiale politiek op het programma. Tot op het laatste moment heeft de Ned.-Indische regering een afwijzende houding aangenomen tegenover het Inheemsche nationalisme: hierdoor hebben vele nationalistischen zich

afgewend en zich bepaald tot een uitsluitend nationale propaganda tijdens de Japansche bezetting.

Thans, zoo betoogt het blad verder, dienen bij de opstelling van een Indisch program, de doelstellingen duidelijk en practisch hanteerbaar te zijn. De politieke richtlijn, die na de Japansche capitulatie aan Indië is voorgehouden, wordt nauwelijks meer aangekeken, hoewel zij vóór den oorlog volkomen bevredigend zou zijn geweest: hieraan is voorshands weinig te doen, doch wel kan door een meer concrete herformuleering van de Rijkspolitiek het wantrouwen in Nederlands doelstellingen worden verminderd.

Terugblikkend op de ervaringen, opgedaan in den oorlog met Japan, schrijft het blad, dat de groote Indonesische massa, evenals de Chineesche, zuiver passief stond in het Nederlandsch-Japansche conflict. De bevolking bleek nog niet zoo ver te zijn, dat zij in een conflict van deze orde een eigen houding kon bepalen. Dat betekent dus, zoo schrijft De Tijd, dat de Nederlandsche politiek „nog niet had bereikt de vorming van een bevolking met een eigen opvatting aangaan-

de haar bestaan en haar toekomst. Zelfs aan de groep der intellectueele nationalistischen..... konden wij onvoldoende concrete gegevens verschaffen voor de keuze ten gunste van een samengaan met Nederland in de toekomst, omdat van Nederlandsche zijde zelf geen concreet denkbeeld omtrent die toekomst kon worden gegeven.”

De Tijd concludeert daaruit dan, dat „een enorme bevolking, zonder bewustzijn en wil aangaande haar eigen bestaan, voor het behouden van Indië in het Nederlandsche rijk geen basis kan opleveren”. Volgens het blad is het daarom noodzakelijk, dat de Nederlandsche leiding zóódanig wordt ingericht, dat ten hoogste binnen één generatie de Indonesische bevolking in een soortgelijk conflict als het Japansche een bewuste keuze zou kunnen doen. Dit is niet te bereiken met propagandistische methoden, doch deze Rijksdoelstelling moet berusten op de vorming der persoonlijkheid in een welgeordende democratische maatschappij.

In het gebrek aan persoonlijkheden met een krachtig, levend verantwoordelijkheidsgevoel in de Indonesische maatschappij ziet het blad een symptoom voor het feit, dat de Indonesische bevolking

te weinig verantwoordelijkheid heeft gedragen voor haar eigen zaak. Daarom moet het toekomstig streven niet gericht zijn op een zoo groot mogelijke onthouding van verantwoordelijkheid aan de Indonesiërs, zoolang niet alle garanties voor een deugdelijk gebruik daarvan aanwezig zijn, doch veelmeer een toekenning daarvan zoodra dat mogelijk is. Hierbij moet een zekere grens zijn, omdat het buitenland redenen moet blijven hebben tot vertrouwen in het beheer van Indië.

Het blad schrijft verder, dat men er zich in Nederland veel te weinig rekenschap van geeft, hoe irriterend het op de Indonesiërs werkt steeds weer het beroep van Nederlandsche zijde te moeten aanhooren op de moreele verplichting, die Nederland t.a.v. van Indonesië heeft, met de daaruit voortvloeiende gevolgtrekking, dat het Nederlandsche gezag gehandhaafd moet blijven. Het is dwaas, dat men hierbij niet wil erkennen, dat feitelijke belangen even goed een rol spelen.

Tenslotte betoogt De Tijd, dat de armoede der groote Indonesische massa een groote belemmering vormt voor welke politiek ook. Daarom moet met alle krachten worden gestreefd naar een verhooging van het welvaartspeil. Dat houdt in, dat de Indonesische bevolking in veel belangrijker mate dan voorheen wordt geïnteresseerd in het Westersche bedrijfsleven in al zijn posities. Bovendien kan het medehelpen aan de vorming van een Indonesische weermacht zeer goed de zuiverheid der Nederlandsche bedoelingen bewijzen. Daarnaast moet plaats zijn voor een Rijkswaeremacht.

Dit artikel besluit dan als volgt:

„Van Nederlandsche zijde wordt nog eens uitdrukkelijk gesteld, dat Nederland

als doel ziet een blijvend samengaan met Indonesië, omdat het hierin de beste kansen ziet voor een bevordering van de geestelijke en stoffelijke belangen van beide volkeren”.

Op resp. 4 en 5 Juni heeft het te Den Haag verschijnende dagblad „De Telex” twee artikelen gewijd aan het toekomstig lot van den Indischen Nederlander. De schrijver wijst er op, dat deze bevolkingsgroep met de erkenning van de „republic Indonesia” geenszins gebaat zou zijn. De clubjes Indo-Europeaanen, die op Java de roodwitte vlag geheschen hebben, deden dit onder dwang, want op een enkele uitzondering na is de Indische Nederlander trouw aan het Nederlandsche gezag. Wanneer de „republic Indonesia” erkend zou worden, dan moet aan deze bevolkingsgroep ruimschoots gelegenheid gegeven worden te emigreren. De schrijver van het Telex-artikel meent nu, dat voor nieuwe toekomstmogelijkheden Nieuw-Guinea aantrekkelijker zou zijn dan Nederland. De vraag kolonisatie of nietkolonisatie van Nieuw-Guinea is thans eigenlijk geen strijdzaak meer, want thans gaat het niet meer om bevorderen van event. kolonisatie, doch om het nemen van een initiatief en het scheppen van blijvende redelijke levensvoorwaarden. De oorlog heeft hierbij ongekende perspectieven geopend. De Telex dringt er ten slotte op aan, dat de Nederlandsche regeering de kans niet laat voorbijgaan om den Indischen Nederlanders een nieuwe toekomst te bieden, want het is een plicht tegenover een der beste bevolkingsgroepen van het Koninkrijk, „die thans dreigt verpletterd te worden tusschen den hamer der extremisten en het aambeeld der Stuw-politiek”.

Onder den titel „Een ongevierd jubileum” herdacht de Haagsche Courant op 5 Juni het feit, dat 350 jaar geleden het eerste contact ontstond tusschen de Nederlanders en den Indischen archipel: op 5 Juni 1596 bereikten Nederlandsche schepen n.l. het eiland Poelau Enggano (Sumatra).

Het blad schrijft, dat er geen reden bestaat om een gouden of zilveren bruiloft te vieren, als de echtelieden in onmin leven en één hunner op scheiding aanstuurt. Wel zal de afgewezen partner een herinnering aan het verleden willen oproepen en een blik in de toekomst willen slaan, „hij zal dan erkennen, dat hij zijn bruid uit zakelijke overwegingen verwierf, dat zijn vrouw, zooals in oude tijden gebruikelijk was, in den beginne een zeer geringe positie innam..... Maar ook mag hij zich herinneren, dat hij haar in de latere huwelijksjaren oprecht heeft liefgekegen.....

Zij was nog niet volkomen geëmanicpeerd, toen haar echtgenoot uit hun huis werd verdreven. Japansche inkwartiering voerde eenige jaren grof wanbeheer en liet haar tenslotte geestelijk en economisch totaal ontworicht achter. Maar in het bezit van een stengun, waarmee zij wil bewijzen op eigen beenen te kunnen staan en waarmee zij in dolle drift ongewapende familieleden van haar man heeft doodgeschoten”.

„(De echtgenoot)..... weet, dat hij niet alleen het recht, maar de moreele plicht heeft in huis een toestand te scheppen, waarbij beider belangen verzekerd zijn en waarbij zij, tegen eigen overheerscheid beschermd, de rust en het evenwicht kan vinden, noodig om later over eigen lot te beslissen”.

Hoe vindt U ze?

Naaldhakken en verhoogde zolen: de dames zullen plots dat ontbrekende „Ietsje” langer worden... „Platform-soles” zult U zien: charmante contrasteerende kleuren, vierkante neuzen soms, naaldhakken, die we voor sommige gelegenheden allemaal wel zullen dragen en waar men blijkbaar heel gemakkelijk op loopt...

Wat zullen we dankbaar zijn, als deze modellen ook hier komen... en wat zullen we ze goed verzorgen... Koesteren! TANA krijgen ze: de schoonheidskuur voor elk modieus schoentje!

Thans, evenals voorheen, wederom uitsluitend verkrijgbaar bij de schoenbranche... zij het voorloopig nog beperkt.

TANA
voor elk schoentje!

No. 66

ZEKERHEIDSTELLING!

BELASTINGEN

ACCOUNTANTSKANTOOR

BERT G. VAN HAARLEM

ACCOUNTANT en BELASTINGCONSULENT

<p style="margin: 0;">DEN HAAG</p> <p style="margin: 0;">35 Surinamestraat 35</p> <p style="margin: 0;">Telef. 114253 en 114254</p>	<p style="margin: 0;">ROTTERDAM-C</p> <p style="margin: 0;">4a Kon. Emmaplein 4a</p> <p style="margin: 0;">Telefoon 21530</p>
---	---

VEILINGZALEN „t CENTRUM”

Koninginnegracht 5, 's-Gravenhage, Tel. 114436, b.g.g. 773964

A. F. M. DEN EXTER, Beëd. Makelaar

●

Veilingen en taxatiën op elk gebied

Dagelijks gelegenheid tot inbrengen van goederen

SPREEK, en men kent U!

Het is onvoldoende als men zegt: „die is niet op zijn mondje gevallen“. Neen, wáárlíjk goed spreken is een kúnst, zooals goed schrijven of teekenen een kúnst is. Wie vooruit wil komen MOET die kúnst beheerschen. Dit geldt voor iedereen. Zoowel voor den zakenman als voor den leeraar, zoowel voor den ambtenaar als voor den makelaar of den vertegenwoordiger. Het geldt óók voor U! Leert daarom beter spreken.

Dalmeijer's Cursus helpt U daarbij. Dalmeijer's schriftelijke cursus geeft U vrijmoedigheid en zelfvertrouwen. Uw woord krijgt een sympathieke en meeslepende overredingskracht. Door toepassing van de moderne psychologie van deze cursus wordt U een bekwaam spreker en een krachtige persoonlijkheid. De macht van het woord en de macht van de persoonlijkheid, beide openen U ongedachte en verblijdend wijde perspectieven.

Tienduizenden in Nederland en Nederlandsch-Indië vonden dien weg naar persoonlijkheids-ontplooiing en een rijkere toekomst. Duizenden brieven van dankbare cursisten en ex-cursisten bewijzen dit met onwifelbare zekerheid. Enkele zinnen uit deze brieven drukken wij hiernevens voor U af... Laten zij U een aansporing zijn het geluk en de vooruitgang te vinden, door ontplooiing van Uw innerlijke krachten, evenals de schrijvers dezer brieven dat deden. Wilt U daadwerkelijk vooruitkomen? Is dit U érnst? Vul dan nu éérst onderstaanden BON in. De eerste stap op den weg naar een blijdere, lichtere toekomst van vooruitgang naar vooruitgang, is daarmede gezet.

Ja! Men taxéert U naar Uw spreken: Men bepaalt Uw wáárde naar Uw wóórden... Schat men U hoog? Schat men U laag? Het hangt af van de wijze, waarop gij Uw gedachten en gevoelens weet te uiten...

Wilt gij slagen in het leven, dan moeten de belangrijke menschen uit Uw omgeving Uw waarde HOOG schatten. Dit bereikt men echter niet met wat „handig mondwerk“.

BON

(langs deze lijn afknippen a.u.b.)
Zendt mij kosteloos Uw uitgebreide brochure over „Vrij spreken, logisch denken en praktische levenskunst“.

NAAM:

STRAAT: No.

ADRES:

(invullen in DRUKletters a.u.b.)

Na invulling opzenden met 15 ct. aan postzegels aan DALMEIJER'S CURSUSSEN, Afd. 2448 Konninginnew. 182, Adam-Z. U kunt ook per oriet schrijven, als U dit blad niet wilt beschadigen.

SLA UW VLEUGELS UIT!

Menig mensch blijft zijn geheele leven lang als een gevangene rondlopen, terwijl hij — in figuurlijken zin — vleugels heeft. Sla gij Uw vleugels uit. De moderne toegepaste psychologie van Dalmeijer's schriftelijke cursussen leert U dat, — zooals 30 jaar van verrassende successen overtuigend hebben bewezen.

Cursist 104907, meubelfabrikant, schrijft:

„Het resultaat, dat ik met Uw cursus heb bereikt, is verblijvend. Mijn eerste optreden als Vrij Spreker had plaats in de hoedanigheid van voorzitter van een vergadering. Tevens heb ik op deze bijeenkomst een spreekbeurt vervuld van een half uur. Alles is zeer goed verlopen.“

Cursist 105145, winkelbediende, schrijft:

„Vrij te kunnen en te durven spreken, die groote en vurig begeerde schat, heeft Uw cursus mij gebracht. Uw lessen zijn in één woord schitterend.“

VEILINGBEDRIJF „ODEON“

Singel 460 Amsterdam, telefoon 48590

Chr. J. Bolle, Veilingmeester-Taxateur

*

Het adres te Amsterdam voor betere

Inboedelverkoopingen

Regelmatig veilingen

Inbrengen van goederen dagelijks

Taxatiën op ieder gebied

IN OMNIA PARATA

W. J. Innemee & Zonen n.v.

Begravenis
Transport
Crematie

Den Haag Denneweg 71-73 Telefoon 115940*

Haarlem, Kinderhuisvest 29-33, Telefoon 10441

NEDERLANDSCHE HANDEL-MAATSCHAPPIJ N.V.

(DEVIEZENBANK)

Hoofdkantoor: Amsterdam, Vijzelstraat 32

70 kantoren in Nederland

ALLE BANK-, EFFECTEN- EN
ASSURANTIEZAKEN

HUWELIJKS CADEAUX bij KOCH

Den Haag
Hoogstr. 7

Rotterdam
Jongkindsta. 11